

سر بی کلاه ورزش اردبیل از شورای ششم

ورزش اردبیل علیرغم همه ادعاها، فعالیتها، تلاشهای شبانه روزی و دوندگیها، قادر به تصاحب یک کرسی از 11 کرسی شورای شهر نشد و همانند پنج دوره قبلی از شورای ششم نیز سری بی‌کلاه نصیبش گردید.

به راستی که ورزش و جامعه ورزش اردبیل تا پایان دوره چهارساله شورای ششم، حق هیچ گونه گلایه و انتقاد از عملکرد شورا در قبال ورزش را نخواهند داشت. آشی است که خودمان پخته‌ایم و اگر شور باشد و یا از داغی آن زبانمان بسوزد و یا از زخم زبانها و بی‌تفاوتی‌ها دلمان آزرده شود، باید بسازیم، چرا که خود کرده را تدبیر نیست.

زمانی که مدعیان دنیای ورزش در ستادهای مخالفان و دشمنان ورزش روز و شب بگذرانند و برای آنها سینه چاک نمایند باید هم ورزش در شورا و شهرداری غریبه‌ای بیش نباشد.

افرادی که به خوبی با عملکرد ورزشی تک تک نفرات در شورای چهارم و پنجم آشنا هستند و میدانند که کدام یک از آنها در طول چهارسال دوره مسئولیت در مقابل ظلم به ورزش سکوت کرده اند، چطور خود را برای حضور در ستاد آنها راضی کردند و برای افزایش سبد رأی مخالفان ورزش عرق ریختند؟

با این وضعیت آیا باید باز هم در انتظار معجزه بنشینیم و یا کاسه گدایی در دست به سراغ مخالفان سرسخت ورزش برویم و بی‌توجهی و عناد و یک دندگی آنها در قبال ورزش مواجه بشویم؟ باور کنیم که هر ضربه‌ای که به ورزش اردبیل وارد شده دلیلی جز بی‌تفاوتی خودمان نسبت به آن نمیتوانیم پیدا بکنیم

این بار از طرف ورزشیها، کاندیداهایی قدر، توانا و دارای رزومه و کارنامه وارد عرصه رقابت شده بودند. چهره‌هایی چون نادر پیران، حسن پورعلی، بهنام کمالی و ... که میتوانند در صورت حمایت و کسب رأی لازم، به طور مطلوب از جایگاه ورزش در شورا دفاع نمایند و دیگر اعضا را نسبت به برخورد احترام آمیز با ورزش مجبور نمایند. ولی نخواستیم و در نهایت نتوانستیم در تاریخ شورای شهر اردبیل سنت شکنی بکنیم و با انتخاب نفرات و افراد ورزشی حق طبیعی جامعه ورزش را از شورا باز ستانیم.

حالا اگر ورزشکاران و یا مسئولین ورزش و تیم‌های ما، ساعت‌ها در پشت درِ منتخبین شورا در انتظار ملاقات به سر برند، نباید ناراحت شوند و دلگیر، این گونه رفتارها حاصلی از عملکرد خودمان خواهد بود، یعنی این که "از ماست که بر ماست".

ترکیب شورای ششم و سابقه آن‌ها نشان می‌دهد که ورزش در این شورا نیز نباید به عنایت و نگاهی محبت آمیز امیدوار باشد. ورزش از دست برخی از این‌ها سخت آزرده خاطر شده است. از آن‌هایی که مدعی ورزشی بودن هستند ولی در عمل همچون غریبه‌ها رفتار کرده‌اند، خود نخواستیم و هر گونه اقدام و اظهار نظری نمی‌تواند برای ما نتیجه‌ای داشته باشد چرا که از قدیم گفته‌اند: "دالدان آتان داش، توپوغا دیر".

همت و یکپارچگی ورزشی‌های اردبیل می‌توانست خیلی از معادلات انتخابات شورای ششم را به هم بزند ولی چاره‌ای نبود بعضی‌ها علیرغم همه ادعاهایی که دارند در بحث شورا منافع شخصی و بانندی را به منافع ورزش ترجیح دادند و در نتیجه کاری که نباید می‌شد انجام پذیرفت و ورزشی‌ها باز هم از داشتن نماینده در پارلمان محلی محروم شدند.

ورزش اردبیل سال‌هاست که مورد توجه قرار نمی‌گیرد، برایش فقط خوب شعار می‌دهند و با وعده، ورزشی‌ها را سر کار می‌گذارند.